

Arrest

nr. 143 986 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie van 18 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker en zijn gezin dienen op 31 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De voornoemde aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 3 januari 2012.

Op 15 april 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Op 15 april 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker

eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Beide beslissingen van 15 april werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

Op 8 juli 2014 dient de verzoeker, samen met zijn overige gezinsleden, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 18 september 2014 beslist de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met asiel en Migratie - thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie - (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Nog op 18 september 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 9 oktober 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer die verklaart te heten:

[A. D.]

(...)

Nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.04.2014, hem betekend op 15.05.2014.

Er wordt betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.07.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1. Na een louter rechtstheoretische toelichting betreffende de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen – en van de hoorplicht – verstrekt de verzoeker de volgende toelichting bij het middel:

“In casu is de bestreden beslissing van 18.09.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar ‘omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 15.5.2014.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2014 en betekend op 15 mei 2014.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom de gemachtigde opteert voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich geenszins beperkt tot de louter vaststelling dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Immers geeft de gemachtigde in de bestreden op duidelijke wijze het volgende te kennen: "Er wordt betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 08.07.2014." Aldus deelt de gemachtigde wel degelijk de redenen mee waarom er een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd.

Het blijkt dan ook niet dat thans een beslissing voorligt waarbij na de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, automatisch wordt overgegaan tot het afleveren van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De beschouwingen van de verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen

dat de verweerder enig relevant “concreet element” buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt verder op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan formele motivering maakt het de betrokkene immers onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is.

In casu blijkt uit het betoog ter ondersteuning van het enige middel dat de verzoeker niet ingaat op de concrete motivering van de bestreden beslissing die de geldingsduur van het bestreden inreisverbod betreffen. De kritiek van de verzoeker komt er op neer dat hij meent dat de bestreden beslissing geen redengeving vermeldt met betrekking tot de geldingsduur van het bestreden inreisverbod. Hierboven is gebleken dat deze kritiek faalt. De correctheid of de deugdelijkheid van de opgegeven motieven waarom *in casu* voor een inreisverbod van twee jaar is geopteerd, wordt door de verzoeker niet betwist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn uiteenzetting ter ondersteuning van het middel niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het voornoemde rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel zou schenden.

In zoverre op zicht van de bewoordingen van het verzoekschrift al zou blijken dat de verzoeker tevens de schending beoogt aan te voeren van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat bij de uiteenzetting van het enige middel geen enkele duiding wordt gegeven over de wijze waarop de bestreden beslissing de hoorplicht zou schenden.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit verzoekers betoog niet kan worden afgeleid op welke wijze de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de

zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of de verzoeker aannemelijk maakt dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de duur van het op te leggen inreisverbod te bepalen. Waar de verzoeker laat uitschijnen dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van twee jaar niet redelijk is, merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Zoals de verzoeker aangeeft, vormt dit wetsartikel - ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet – een onderdeel van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voormelde bepaling volgt dat de verweerder in beginsel een inreisverbod oplegt wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. De verzoeker kan dan ook niet op algemene wijze voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn om een inreisverbod op te leggen enkel omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat aan dit bevel geen gevolg werd gegeven, wordt door de verzoeker geenszins betwist.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod gegeven wordt, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Waar de verzoeker wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit *in casu* niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat de verweerder verwijst naar het feit dat de verzoeker sinds het betekenen van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende op 8 juli 2014. De verzoeker bekritiseert deze vaststellingen niet. De verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoeker geruime tijd na de eerder betekende verwijderingsmaatregel nog steeds geen stappen heeft ondernomen met het oog op een vrijwillig vertrek. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verweerder verwijst immers naar het gedrag van de verzoeker na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat hij in de loop van de maanden nadien geen enkel initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend die haaks staat op een

vrijwillig vertrek. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de duur van twee jaar. De verzoeker betwist de relevantie van deze vaststellingen, in het licht van de *in casu* gekozen geldingstermijn van het inreisverbod, niet.

Een inreisverbod van twee jaar is overigens niet de maximale duur die in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is voorzien. Het blijkt dan ook dat de gemachtigde, op grond van de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen, reeds zijn discretionaire bevoegdheid heeft aangewend om een inreisverbod op te leggen met een geldingsduur die een jaar minder bedraagt dan hetgeen in het voorliggende geval tot de wettelijke mogelijkheden behoort. Reeds door het moduleren van de opgelegde termijn geeft de gemachtigde te kennen dat de individuele omstandigheden van verzoekers geval niet nopen tot het opleggen van een inreisverbod van maximale duur.

De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht met welke specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Met het loutere betoog dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden waarvan de gemachtigde op de hoogte was of diende te zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont de verzoeker op geen enkele wijze aan dat een inreisverbod van twee jaar *in casu*, gelet op de relevante feitelijkeheden, kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoeker toont met zijn algemene uiteenzettingen niet aan dat de verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar omdat de verzoeker nog geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE